ప్రసాదరావూ-వంట సరస్వతీ

‘ఎంత మాటనేసింది! ఎంత ధైర్యం? ఎంత పొగరు? అమ్మో ఇప్పుడే ఇట్లా వుంటే రేపు రిటైరయిన తరువాత ఇంట్లోంచి వెళ్ళగొడుతుందేమో, ఇక లాభంలేదు దీపం వుండగానే ఇల్లు చక్కబెట్టుకోవాలి. చేతులు కాలకుండానే ఆకులు పట్టుకోవాలి’ అనుకున్నాడు ప్రసాదరావు.

కూర్చున్నా నుంచున్నా భార్య మాటలే గుర్తు వస్తున్నాయి. ఇంతకీ తనేమన్నాడనీ. కొడుకు ఫోన్‌చేశాడు. వాళ్ళ అత్తగారికేదో అవసరంవచ్చి ఊరెళ్ళాలిట. కోడలు బాలింత. ఒక నెలరోజులు అమ్మని పంపిస్తారా? అని అడిగాడు. ఓ దానికేం వస్తాను అంది సరస్వతి.

‘నాకు చాలా సెలవులు మిగిపోయాయి. నేనూ రానా పోనీ’ అన్నాడు తను. అడిగినందుకైనా తీసికెళ్ళచ్చు, లేదా మర్యాదగా కాదనవచ్చు. అంతేగానీ ‘మీరెందుకు నా వెంట గుదిబండ లాగా. ఇక్కడే వుండండి’ అనేసింది. అదేవిటంటే పెద్ద పురాణం చదివేసింది.

‘మీకేమీ చేతకాదు. డేరా మేకులాగా నిలబడితే అన్నీ నేనే అందించాలి. కాళ్ళకీ చేతులకీ అడ్డం తగుల్తారు. ఇంట్లో అయితే ఎలాగా తప్పదు. పొరుగూరికి కూడా ఎందుకు సంబడం’ అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

ఇంటి వ్యవహారాలన్నీ ఆవిడగారే చూసుకుంటుంది. నిజమే, అదేం గొప్పా. తను నెల తిరిగేసరికి కుడుముల్లా రూపాయలు తెచ్చిస్తేగా ఈవిడ ఆటలు సాగేది.

ఏవిటంత పొగరూ అంటే బయటి పనులు ఉదాహరణకి బేంకు పనులు, షాపింగు అన్నీ ఆవిడ చెయ్యగలదుట. ఇంటిపని తనకు ఇసుమంతైనా రాదుట.

అదేం ఖర్మమో చిత్తశుద్ధితోనే వెతికినా తనకు ఏ వస్తువూ కనిపించదు. ఆవిడగారొచ్చి చిటికెలో తీసి ఇచ్చేస్తుంది. పండగరోజు ఒకసారి ఎప్పుడో తను పనిలో వుండి అలమర్లోంచి కొత్త లుంగీతీసి పసుప్పెట్టి కట్టుకోమంటే అలమర్లో వెతికి కొత్త పేకెట్‌లోంచి లుంగీతీసి పసుప్పెట్టి కట్టుకున్నాడు. ‘కొత్తరకం డిజైను

బాగానే వుంది సరస్వతీ' అని వంటింటి దగ్గరకు వెళ్ళి చూపిస్తే పడీ పడీ నవ్వింది, అది సింగిల్ బెడ్‌షీటుట.

'ఇంకా నయం పసుప్పెట్టి దిండు గలీబు బనీను లాగా తొడుక్కోలేదు' అంది నవ్వుతూ

ఆ విషయం అడిగినవాడికీ, అడగనివాడికీ కూడా చెప్పేసింది. వాళ్ళంతా ఒకటే నవ్వడం. పోనీ కదా పన్లోవుంది అని సాయం చేస్తే ఇదీ ఫలితం. ఎంత పనిమంతురాలైతే మాత్రం అంత పొగరా? ఏవిటావిడకి వచ్చిందీ తనకు రానిదీను. ఆ బోడి వంటేగా.

తను తల్చుకుంటే చిటికెలో నేర్చుకోగలడు. సరస్వతి వచ్చేలోగా వంట నేర్చుసుకోవాలి. గట్టి నిర్ణయానికి వచ్చి ఆ ప్రయత్నం మొదలెట్టాడు. ఆఫీసులో పనిచేసే పరమశివాన్ని పిలిచి 'నాకు అర్జెంటుగా వంటమనిషి కావాలి' అని చెప్పాడు. అరగంటకి ఒకావిడని పట్టుకొచ్చాడు పరమశివం. ఆవిడచేసిన ఉప్మాతిని అరగంటలో ఆవిడకి ఉద్వాసన చెప్పాడు ప్రసాదరావు. అలా అరడజను మందిని వెళ్ళగొట్టాక సరస్వతి అంత బాగా కాకపోయినా ఆవిడ వంటకి దరిదాపుల్లో వుండేలా వంటచేసింది ఒకమ్మాయి. కాకతాళీయంగా ఆ అమ్మాయి పేరుకూడా సరస్వతే. రెండుపూటలా కాఫీ, టిఫిన్, భోజనం వండి పెట్టడానికి నెలకి వెయ్యి రూపాయలు కావాలి అంది. "రెండు వేలు ఇస్తాను. వంట నేర్పుతావా?" అని అడిగాడు.

ఆశ్చర్యపోయింది. "మీరు వంట నేర్చుకుంటారా? ఎందుకు?" అడిగింది. విషయం అంతా చెప్పేశాడు. కొంగు అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వింది వంట సరస్వతి.

"ఆవిడేదో చిరాకులో అనుంటారు. ఈ భాగ్యానికి వంట నేర్చుకోవాలా? నన్ను పర్మనెంట్‌గా పన్లో పెట్టుకోండి. పిన్నిగారు వచ్చాక కూడా నేనే వండిపెడతాను"

"వంట మనిషిని పెట్టుకోవడం ఆవిడ ఇష్టం నాకు మాత్రం వంట నేర్పాలి నువ్వు. విద్య వచ్చి వుండడం ఎందుకైనా మంచిదేగా" అన్నాడు పంతంగా.

"సరే మీ ఇష్టం బాబాయిగారూ" అంది నవ్వుతూనే.

"చూడు వంట సరస్వతీ. అలా వరసలు పెడితే సెంటిమెంటు అడ్డం వచ్చేస్తుంది. ఇక్కడ నువ్వు గురువ్వి నేను శిష్యుడిని. కాబట్టి ప్రసాదరావ్ అనే పిలు. నేను సరస్వతీ అంటాను. రేపటినించే పని మొదలు పెడదాం. మనకింకా పదిహేనురోజులే వుంది. రేపటినించీ సెలవు పెడతాను. ఆవిడ వచ్చేలోగా పూర్తిగా వంటలో ప్రవీణుడిని చేసెయ్యాలి" అన్నాడు.

రాత్రి లిస్టు తయారు చేశాడు. టిఫిన్లు వారానికి సరిపడా ఇడ్లీ, దోసె, ఉప్మా, పూరీ, ఊతప్పం, పెసరట్టు, వడ. పొద్దున వంటలోకి పదిహేను రకాల కూరలు, పచ్చళ్ళు, రాత్రి వంటకి మరో పదిహేను రకాల వేపుళ్ళ జాబితా తయారు చేశాడు. లిస్టు చూసుకుని మురిశాడు.

ఈ మాత్రం దానికి, 'టిఫిను ఏం చెయ్యను, వంట ఏం చెయ్యను అని హైరానా పడిపోతుంది సరస్వతి. ఎంతైనా మగవాడి తెలివితేటలు ఆడదానికెలా వస్తాయి?' అనుకున్నాడు. మర్నాడు సరస్వతి రాగానే, "వంట సరస్వతీ ఇవన్నీ నాకు నువ్వు నేర్పాలి" అన్నాడు. పది పేజీలు వున్న ఆ జాబితా చూసి నోరావలించిందామె.

"చాలా ఇవన్నీ?" అడిగింది సరస్వతి.

"ఇవికాక ఇంకా చాలా నేర్చుకోవాలి" అన్నాడు.

"సరేలే పద" అని కుక్కరు తియ్యబోతే వారించాడు.

"అలా కాదు నాకు చెప్పు. నేను చేస్తా" అన్నాడు.

"సరే ముందు బియ్యం, కందిపప్పు పట్టుకురా!" అంది కుర్చీలో కూర్చుని. బియ్యం తెచ్చి ఇచ్చి కందిపప్పుకోసం వెళ్ళినవాడు అక్కడే ఉండిపోయాడు.

"ఏం చేస్తున్నావు ప్రసాదరావ్?" అంది సరస్వతి.

"పప్పుకోసం వెతుకుతున్నా" అన్నాడు. వెళ్ళి చూస్తే స్టీలు డబ్బాలన్నీ దించి మూతలు తీసి పెట్టివున్నాయి. ఇంకా డబ్బాలు దించుతుంటే అడ్డుపడింది.

"ఇదుగో ఇక్కడే వుందిగా కందిపప్పు" అంది.

"ఏదీ? ఎక్కడా?" కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ అడిగాడు.

"ఇదుగో, ఇక్కడ" అంది సరస్వతి.

"ఓ! వండకముందు ముద్దపప్పు ఇట్లా బద్దలుగా వుంటుందా? నేనింకా ముద్దపప్పు డబ్బాలో కూడా పప్పులాగానే వుంటుందేమో అని వెతుకుతున్నా" అన్నాడు.

తలబాదుకుంది. "చంపావు పో. వండకముందు పప్పెలా వుంటుందో తెలియనివాడివి నువ్వు వంటేం నేర్చుకుంటావు ప్రసాదరావ్?" అంది దీనంగా.

"నేర్చుకుంటాలే సరస్వతీ, తెలియక అస్తవ్యస్తాన పడ్డానుగానీ తెలుసుకున్నాక పులిని" అన్నాడు.

"సరే పద, పనొప్పుకున్నాక తప్పుతుందా?" అని కుర్చీలో కూర్చుని "ఒక పావు బియ్యం, అరపావు కందిపప్పు విడివిడిగా ఆ కుక్కర్ గిన్నెల్లో పొయ్యి. కుక్కర్‌లో

గ్లాసెడు నీళ్ళు పోసి పొయ్యిమీద పెట్టు. గ్యాస్ వెలిగించు. ఇప్పుడు బియ్యం, పప్పు కడుగు, త్వరగా కడిగెయ్. అవతల నీళ్ళు తెర్లుతున్నాయి" చకచకా చెప్తూ అనుమానం వచ్చి లేచి చూసింది. పప్పు బియ్యం సగంపైగా సింకులో పడిపోయాయి. మరోసారి తలబాదుకుని.

"నీకు ఏబీసీడీలు కూడా రావు ప్రసాదరావు. నేను కూర్చుని నీచేత చేయిస్తే కొంప కొల్లేరవుతుంది గానీ, ముందు రెండు రోజులు నా వెనకే వుండి ఫండమెంటల్స్ నేర్చుకో..." అని కసిరింది సరస్వతి.

ఎదురుచెప్పబోయి మానేశాడు ప్రసాదరావు.

కుక్కరుపెట్టి "ఫ్రిజ్‌లోంచి వంకాయలు తీసుకురా. అంగుళం ముక్కలు తరుగు. అంగుళం అన్నా కదా అని స్కేలు కోసం పరిగెట్టకు. సుమారుగా చూసి తరిగి ముక్కలు నీళ్ళలో పడెయ్. తరిగేక నీళ్ళల్లో వెయ్యమన్నా కదా అని ముందే కడగడం మానకు. కడిగి తరుగు. వేళ్ళుకోసుకోకు" అని చెప్తుంటే చెమటలు కక్కుతూ కూర తరిగాడు.

"వెరీ గుడ్. ఇప్పుడు వెళ్ళి మినప్పప్పు తీసుకురా. నానబోసి రుబ్బితే రేపు ఇడ్లీలు వండుకోవచ్చు. మినప్పప్పు ఇడ్లీలా వుండదు. చిన్నగా తెల్లబద్దల్లా వుంటుంది" అని చెప్పింది. మళ్ళీ వెళ్ళి డబ్బాలన్నీ దింపసాగాడు.

"అదేంటి. డబ్బాలన్నీ దింపుతావేం?" అంది.

"మరెలా తెలుస్తుంది. ఏ డబ్బాలో ఏం వుందో?"

"ఒక సులువు చెప్తానుండు" అంటూ ఒక్కో డబ్బాతీసి ఆడించి "ఇదుగో చూడు ఇది పెసరపప్పు. ఇది శనగపప్పు. ఇలా శబ్దంబట్టి తెలుస్తుంది. ఒక రోజులో తెలియదనుకో. రోజూ వాడే వాళ్ళకి డబ్బాలు గుర్తుండిపోతాయి. ఇప్పుడు నువ్వు ఆడించి చూడు" అంది.

వెంటనే ఓ డబ్బాతీసి బలంగా ఆడించాడు. మూత ఊడి శనగపిండి ఒళ్ళంతా పడింది. పగలబడి నవ్వింది. "పిచ్చి ప్రసాదరావూ? రెండో చేత్తో మూతపట్టుకోవద్దూ. ఇంకా నయం కారం డబ్బా ఆడించావు కాదు. కథాకళి చెయ్యాల్సి వచ్చేది" అంది నవ్వుతూనే.

"ఇప్పుడేం చెయ్యమంటావు?" అడిగాడు.

"స్నానం చేసిరా" అని చెప్పింది సరస్వతి. స్నానంచేసి వచ్చేసరికి వంట అయిపోయింది.

"అదేవిటి నేనొచ్చాక చేస్తే నేనూ చూసేవాడినిగా" అన్నాడు.

"పన్నెండు దాటింది. నేను వేరేచోట వంటకివెళ్ళాలి. సాయంత్రం పెందలాడే వచ్చి నేర్పుతానులే" అంది.

భోజనంచేసి పడుకున్నా శనగపిండి డబ్బా గుర్తుకి వచ్చి నిద్రపట్టలేదు. వెంటనే లేచి తయారై వెళ్ళి పెర్ల్‌పెట్ సీసాలు కొనుక్కొచ్చేసి సరుకంతా ఆ డబ్బాల్లోకి మార్చాడు.

సాయంత్రం సరస్వతి వచ్చి "బానే వుంది. ఇంతింతేసి ఖర్చుపెట్టడం మా ఆడవాళ్ళవల్ల కాదమ్మా, వున్నదాంట్లోనే సర్దుకుపోతాం" అంది.

"అవునవును. ఇలాంటి చిన్నవన్నీ పిక్కించి వేలకు వేలు పోసి అనవసరంగా బంగారం కొని దాచిపెట్టడంలో సిద్ధ హస్తులు మీ ఆడవాళ్ళు" అన్నాడు ప్రసాదరావ్.

"సర్లే పద వంటచేద్దాం" అంది సరస్వతి.

ఆ పూట వంట వేపుడు ముక్కలూ, చారూ, పెసరపచ్చడీ, రాత్రి పడుకున్నాక పొద్దుటినించీ జరిగిన వంట కార్యక్రమం నెమరు వేసుకున్నాడు ప్రసాదరావు. సరస్వతి ఆరేడుసార్లు తిరగమోతలు పెట్టింది.

ప్రతిసారీ మూకుడు కాలేసి నూనె వెయ్యనూ, తిరగమోత డబ్బాతీసి దినుసులు వెయ్యనూ, చిన్నడబ్బాలోంచి కరివేపాకు తీసివెయ్యను, మళ్ళీ ఇవన్నీ సర్దనూ, మళ్ళీ తియ్యనూ చాలా హైరానా పడింది. ఇంతకంటే సులువైన మార్గం కనిపెట్టాలి. సీరియస్‌గా ఆలోచించాడు. వెంటనేలేచి వంటింట్లోకి వెళ్ళి మూకుడు వేడి చేసి అందులో సగందాకా నూనె పోసి, దోసెడు ఎండుమిరపకాయలు వేసి తిరగమోత డబ్బాలో సరుకులన్నీ వేసేసీ, దోసెడు కరివేపాకువేసి, మరికొన్ని దినుసులువేసి, ఇంగువ డబ్బా మొత్తం పంచేసి భారీ ఎత్తున తయారుచేసి దాన్ని ఒక గిన్నెలోవేసి చల్లారాక ఫ్రిజ్‌లో పెట్టాడు.

మర్నాడు సరస్వతి రాగానే "సరస్వతీ నీకోటి చూపిస్తాను" అంటూ ఆ గిన్నె తెచ్చి చూపించాడు.

"ఏవిటీ బ్రహ్మ పదార్థం?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"చూశావా నువ్వు కూడా గుర్తుపట్టలేకపోయావు. ఇది తిరగమోత. మాటి మాటికి అవస్థపడకుండా ఓ చెంచాడు తీసి వేసేసుకుంటే నెల్లాళ్ళు వస్తుంది. ఎలా వుంది నా ఐడియా?" అన్నాడు ప్రసాదరావు గర్వంగా.

"మండినట్లే వుంది. పెసరపచ్చడిలో తిరగమోత వేరు, కొబ్బరిపచ్చడికి వేరు, కూరకి వేరు, చారుకి వేరు, ఇంగువేసి బీరకాయకూడా చేస్తే ఇక జన్మలో బీరకాయ

ముట్టవు. అదీగాక దీన్లో పావుశేరు ధనియాలు కూడా పోశావు. ఇంకెందుకు పనికొస్తుంది" అంది విసుగ్గా.

అంటే నా ప్రయోగంవల్ల ప్రయోజనం లేదా? ఇదెందుకూ పనికి రాదా?" అని అడిగాడు దీనంగా.

"అందులో వేసిన జీడిపప్పులూ, వేరుశనగపప్పులూ ఏరి పక్కనపెట్టు. కాస్త ఉప్పుజల్లి ఇస్తా తినేసెయ్. మిగిలింది చెత్తబుట్టలో పారెయ్. తీరికూచుని వంద రూపాయల సరుకు తగలేశావు" అంది.

చిన్నబుచ్చుకుని ఆ పనిచేశాడు. వారం రోజులు గడిచినా ప్రసాదరావు వంట ముందుకి సాగలేదు.

"ఏవిటిది సరస్వతీ. ఈ వంట ఏ వెధవ కనిపెట్టాడో గానీ ఓ పద్ధతీ పాడూ లేవేం. మాకు చూడు సిమెంటూ ఇసకా నీళ్ళు ఇన్ని పాళ్ళల్లో కలిపితే సిమెంటు మిక్చర్ తయారవుతుంది. అలాగే కాంక్రీటుకి ఇంత. ఎంత బిల్డింగుకి ఎన్ని పిల్లర్లు వుండాలి. ఎంత ఇనుము వాడాలి. అన్నీ ఓ పద్ధతి ప్రకారం నిర్ణయం అయివుంటుంది.

ఈ వంట అలా కాదే. ఇడ్లీ పచ్చడికి ఎండు మిరపకాయలు పనికిరావు. కందిపచ్చడికి పచ్చిమిర్చి పనికిరాదు. దోసకాయపచ్చడికి ఏ మిరపకాయైనా వేసేయొచ్చు. వంకాయ నీళ్ళల్లోకి తరగకపోతే కనరు వస్తుంది. బెండకాయ నీళ్ళల్లోకి తరిగితే జిగురొస్తుంది.

ఇన్నేళ్ళనించీ వంటచేస్తున్నారు. ఒక పద్ధతి కనిపెట్టలేకపోయారు. ఇలా ఐతే మీ ఆడవారికి ఫర్వాలేదు గానీ కొత్తగా చెయ్యికాల్చుకునే మాలాటివాళ్ళ సంగతి ఏమిటి? అంతా గందరగోళంగా వుండదూ?"

"వంటలోవున్న మహత్యం అదేమరి" అతని అంత పొడుగు ప్రశ్నకీ అతి చిన్న సమాధానం చెప్పింది.

మరైతే కిం కర్తవ్యం. వారం రోజుల్లో నా ఇల్లాలొచ్చేస్తుంది. నువ్వు పక్కన లేకుండా ఏ పనీ చెయ్యలేకపోతున్నాను. నా శ్రమ అంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరేనా?" అన్నాడు దీనంగా.

"చూడు ప్రసాదరావూ! వంట నేర్చుకుని నీ భార్యచేత శెభాషనిపించుకోవాలనే నీ ఆశయమైతే బాగానే వుందిగానీ ఏనాడూ మంచినీళ్ళు కూడా ముంచుకు తాగని నువ్వు పదిహేనురోజుల్లో వంట మొత్తం నేర్చుసుకోవాలనుకోవడం అత్యాశ. నువ్వెంత

హైరానాపడినా ఈ వయసులో రాదు. నా మాట విను. తేలికైనవి నాలుగైదు నేర్చుకో" అంది.

తర్వాత వారం రోజులూ గిర్రున తిరిగి వచ్చాయి. కమ్మగా ఉప్మా చెయ్యటం నేర్చుకున్నాడు. పూరీ కూడా బాగానే చేశాడుగానీ గుండ్రంగారాలేదు. ఫర్వాలేదు డబ్బామూతతో కట్‌చెయ్యి అని చెప్పింది సరస్వతి. రెండు కూరలూ, రెండు పచ్చళ్ళు నేర్చుకున్నాడు. మల్లె పువ్వులా అన్నం వండడం వచ్చేసింది.

"ఇంకేం. ఇక నీకు తిరుగులేదు. అప్పట్లో నలభీములూ ఇప్పుడు నువ్వు వంట సరస్వతి డ్యూటీ ఆ పూటతో ముగిసిపోతోంది. మర్నాడు ఇంటి సరస్వతి వచ్చేస్తుంది.

రెండువేలు తెచ్చి సరస్వతికి ఇచ్చాడు ప్రసాదరావు.

"ఇదేవిటి నెలకి వెయ్యి, వంటనేర్పితే రెండు వేలనుకున్నాం కదా. వంట నేర్పనేలేదు. ఆ లెక్కన నెలకి వెయ్యి, పదిహేనురోజులకి ఐదువందలు చాలు"

"ఫర్వాలేదులే వుంచు సరస్వతీ. వంట నేర్పలేదేమో గానీ చాలా చాలా నేర్పావు?" అన్నాడు.

"ఏం నేర్పాను?" అన్నది సరస్వతి.

"వంట చెయ్యడం ఎంత కష్టమో నేర్పావు. ఈ పది హేనురోజుల్లో నేను చాలా విషయాలు తెలుసుకున్నాను. డబ్బు తెచ్చిపడేస్తే సంసారం దిద్దడం, వంట చెయ్యడం ఓ గొప్పా అనుకునేవాడిని. అదెంత కష్టమో తెలిసి వచ్చింది. నిజం చెప్పాలంటే దానిమీద పంతంతో ఈ పని మొదలు పెట్టాను. ఇప్పుడాలోచన మారింది.

"ఇంతకాలం నా భార్యకి ఏనాడూ సెలవంటూ లేదు. దినం అస్తమానం పనే. రిటైర్ అయ్యాక వేరే ఉద్యోగం చెయ్యాలనుకునేవాడిని. ఇప్పుడా అభిప్రాయం మారింది. ఇంట్లోనే వుండి నా భార్యకి తోడుగా వుంటాను. ఈ వయసులో నేను సంపాదించే మరికొన్ని వేలరూపాయలకంటే నా ఆసరా అవసరం దానికి, ఏనాడైనా అది బద్దకిస్తే నాకొచ్చిన కూరా పచ్చడీచేసి దానికి అన్నం పెడతాను. నాకీ వంటనేర్పింది నువ్వే కదా" అన్నాడు.

"పిన్నిగారు అదృష్టవంతురాలు ప్రసాదరావ్" అంది వంట సరస్వతి చెమర్చిన కళ్ళతో నవ్వేస్తూ.

(కామెడీ కథల పోటీలో మొదటి బహుమతి పొందిన కథ)

స్వాతి వారపత్రిక, 22 అక్టోబర్ 2004